

Bilag 16.

Oversættelse.

Redaktør fru Ruth Nørthens indlæg i 3. udvalg den 12. november 1969 om menneskerettighederne.

Baggrundspapirerne til de tre dagsordenspunkter, vi i øjeblikket behandler, minder os atter om den uendelige strøm af dokumenter på menneskerettighedsområdet, der er udgået fra De forenede Nationer. Mere end 20 års debatter og resolutioner om menneskets fundamentale friheder har jo imidlertid kun medført begrænsede fremskridt i den realitet, der omgiver den enkelte. Apartheid-politikken er det grelleste eksempel på tilsidesættelse af pagten og af menneskerettighedserklæringen om menneskets lighed og ukrænkelighed. Men desværre er dette jo ikke det eneste eksempel på, at enkeltpersoner, grupper af mennesker og regeringer overhører verdensopinionens krav om den fulde overholdelse af menneskerettighederne.

Dualismen i vor optræden er øjensynlig for enhver.

Vi siger, at alle mennesker „er født frie og lige i henseende til værdighed og rettigheder“, og at de „skal omgås hinanden i en broderskabets ånd“ — og vi er stadig vidne til grusomme krige og konflikter.

Vi siger, at „enhver har ret til en levestandard, der er tilstrækkelig til at sikre hans egen og hans families sundhed og trivsel“ — og vi ser millioner af mennesker dø af sult og vantrives på grund af underernæring.

Vi siger, at „enhver har ret til frit at bevæge sig og bosætte sig inden for hver enkelt stats grænser“, såvel som „ret til at forlade ethvert land, herunder sit eget, og til at vende tilbage til sit eget land“ — og vi ser mennesker blive holdt tilbage med magt og deres bevægelsesfrihed blive begrænset.

Vi siger, at „enhver har ret til tanke- og trosfrihed“ — og vi ser mennesker forfulgt på grund af deres religiøse tilhørsforhold.

Vi siger, at „enhver har ret til menings- og ytringsfrihed“ — og vi ser at det i nogle lande kan være ensbetydende med forfølgelse og fængsling at forsøge på at udøve denne ret.

Vi siger, at „enhver har ret til at tage del i sit lands regering, direkte eller gennem frit valgte repræsentanter“, og at „folkets vilje skal finde udtryk i regelmæssigt afholdte og uforsvagede valg“ — og vi ser regeringer berøve deres folk disse rettigheder.

I ethvert land er der eksempler på, hvordan menneskerettigheder kommer i klemme i samfundets maskineri, og et selvransagende blik ville sikkert gavne os alle. Det ville falde uden for denne debats rammer at fremdrage konkrete eksempler. Jeg vil imidlertid gerne nævne den tragiske og vanskelige situation, som ofrene for konflikten i Mellemøsten befinder sig i, og som yderligere komplicerer mulighederne for at finde en fredelig løsning på hovedkonflikten. I indledningen til sin årsberetning beskæftiger generalsekretæren sig med problemerne i forbindelse med Palæstina-flygtningene og de små jødiske mindretal i visse arabiske stater. Den danske regering er fuldt ud enig i generalsekretærens betragtninger, og vi støtter efter bedste evne arbejdet for de arabiske flygtninge samtidig med, at vi appellerer til de lande, hvor de jødiske mindretal nu befinder sig, om at bilige og skabe mulighed for, at de, der ønsker det, kan udvandre.

Vi erkender alle, at De forenede Nationers menneskerettighedsmaskineri endnu er